

ÅKERMAN, RICHARD

**The christnas härliga förwandling, wid
den ähreborne, Gud- og dygd-älskande
matronans, hustr. Johanna Margaretha
Wiedrichs, i lifestiden handelsmannens
ähreborne och wälförnähme herr David
Davidsons k**

S.l.

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

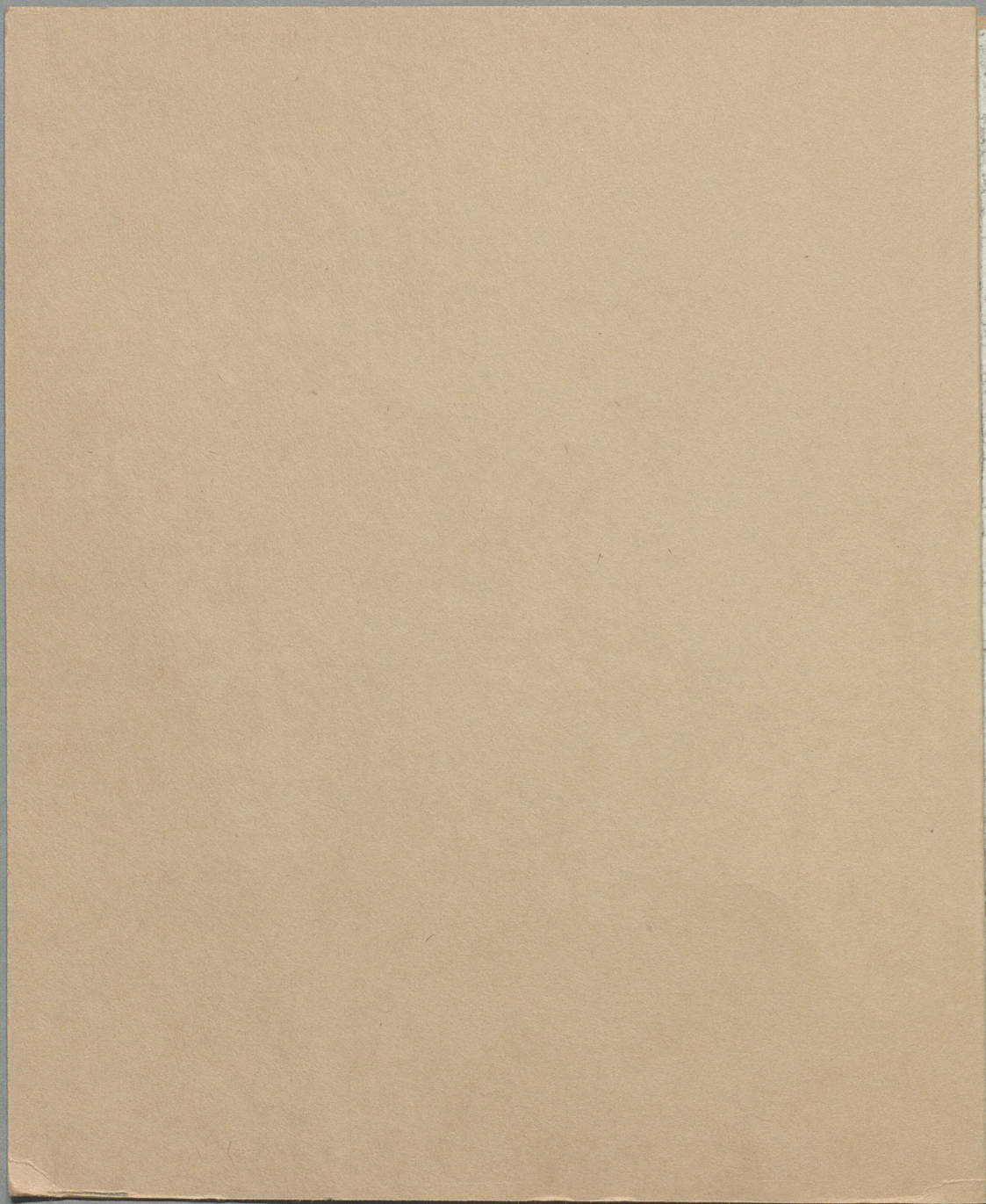
WIEDRICH, J. M.

Litprid
nr 1900

(Pr.)

1700°-1829

The
Christnas Härliga Förwandling, // *Et*

Wid den
Åhreborne, Gud, och Dygd, älskande
Matronans,
Hustr.

*(B.) Biege
Likhed
Före 1900
(B.)*

Johanna Margaretha *1700-1829*
Niedrichs/

I Lifztiden
Handelsmannens
Åhreborne och Wälförnåhme

Herr David Davidsons

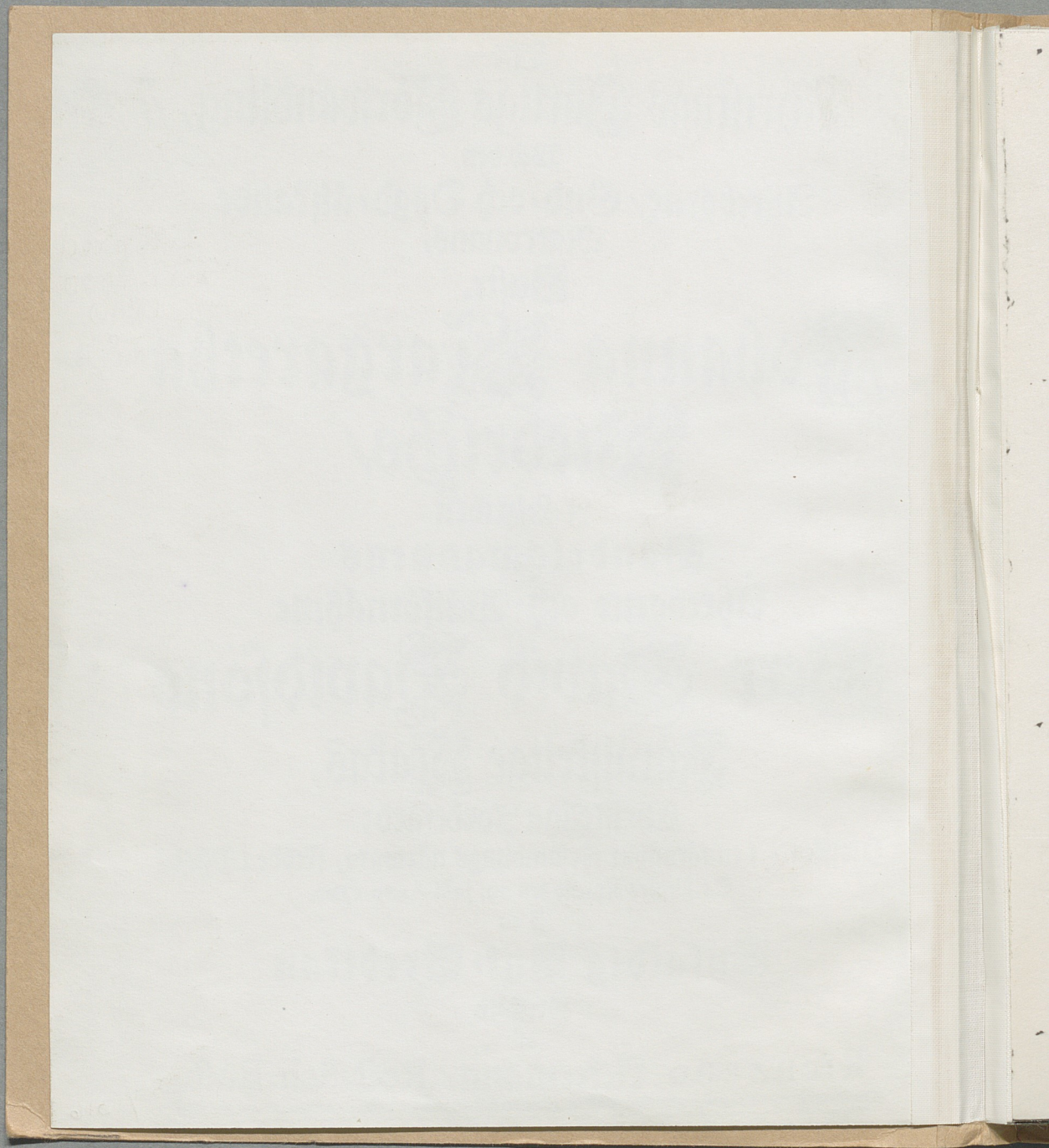
Käråhkelige Hefas,
Christeliga Tordefård;

Hwållen / i en förnåhm församblings närwaro, skedde i Nstads
St. Peders Kyrckio den 29. Julii Anno 1720.

I en
Enfaldig Lijf. Predikan
föreståld

af
RICHARDO Ackerermann / Rect. Sch. Eust.

54/1316

När jag frålst från all min Wäda /
Uti Himlens frögdesal /
Sår Gud; blida Ansicht' skåda /
Will jag med Gud; Helgons tahl /
Gud lofsunga och steds prisa /
Med en ny och härlig Wisa /
Til dig står min hug och sin
Herre Jesu trösten min.

I Namn Gud; Faders, och Sons, och thens helige
Andes. Amen!

PARASCEVE.

Er of betänkia, at wi dd måste, på
det wi måge förståndige warda. Iro,
utwalde Gud; Barn, den stora Gud; Mannens
Mosis dödytankar: Ord, som lära of ändan af all
wår timmeliga wishet: ord, som sanna Salo-
mos utfago: a) The wisas hierta är i sorge-
huus / och fördenstull Ord, dem wi, alla of billigt påminna: Lär of
betänkia, at wi dd måste, på det wi måge förståndige warda:
Psalm 90:12. Hela denna Psalmen igenom, har den dyra Gud; Man-
nen talt, så wål om Menniskians lif; forthet, som om orsaken
dertil, och den wårdblöshet med hwilken alt detta hanteres, då
han föreställer Gud; så wål Majestet och Ewighet som stränga
Rättfärdighet, och dermed jemför wår uselhet. Ty då wår Lif;-
tid med Gud; ewighet jemföres, så är wårt lif ju intet, ty om
a) Ecclel, VII, 5. U 2 det

det warar 70 och högst 80 Åhr / så har det doch, när det som bäst varit hafwer / ey annat varit än möda och arbete, och går der hos så snart sin kos / lika som wi fluge bort : b) Deremot äro 1000 åhr, det är, en tid, til hwilken en Mennessias ålder ännu aldrig hunnit, äro för Gud som en dag i går framgick och som en nattwacht. c) Jemföres vårt lefwerne med Gudz Rättfärdighet, så retar vår wårdslöshet Gudz wrede, ty ho tror at Gud så swårliga wredgas / och ho fruchtar sig för sådana hans grymhet / d) Gudz wrede åter förorsakar döden, ty Gudz wrede gör / at wi förgås / och hans grymhet / at wi så ha sseliga hadan måste. e) Så hafwa wi då här, både vårt förgångeliga Lif betrachtelse, så wäl som orsaken til dess forthet. Lif och döb äro Naturens tvenne gränkor; det förra är ursprunget och warandet af all ting, det andra dess slut och sista ånda. Det förra söka wi, fast ey altid rätt, det senare fly wi stundon med minsta reason, stundom söka wi det åter med ån mindre Råhl, alt som vår förderfwade Natur, som altid ser saken bakwändt an, of inbillar. Kommer Gud sin hand wid of f) så önska wi vår Siäl måtte wara hångd, och våra ben döde g) och sielswa solens sten kan förarga of. h) Så tyckes of då, lika som Elia i) hela werlden wara förtrång, och wi willja, lika som otrogna Soldater, gå ifrån vår Post när det ringaste alarm kommer, för ån vår timma är ute och wi blifwa aflöste. Så är of döden stundom alt för lår, stundom åter alt för faselig. Ty stundom söka wi at förlånga vårt timmeliga lif, som doch är en usel och jammerlig ting / k) och dödz tankar äro of nog så förtreteliga, som Hiskia hans dödz dom, beställ om tite hus ty tu måste dö / l) där wi doch weta det gamla förbundet / tu måste dö. m) Wi bry of mycket om, at kroppen ey allenast må lefwa, utan och lefwa wäl men mycket litet, huru Siälen mår. När kroppen illa, så bemöddar sig läkaren mycket; n) men när Siälen är sukt, så öka wi sjukdomen med ån oordenteligare diaet. I våra werdzliga sysslor flynda wi of på en angelågen resa, och låta of på wågen

b) verl. 10. c) v. 4. d) v. 11. e) v. 7. f) Hiob 1: 11. c. 2: 5. g) c. 7: 15. h) Jon. 4: 8, 9. i) 1 Reg. 19: 4, 5. k) Syr. 40: 1. l) 2 Reg. 20: 1. Esa. 38: 1. m) Syrac. 14: 18. n) Syrac. 10: 11.

wågen ingenstädes uppehålla: Men på vår andel. resa håller of hwar och en lusta uppe, och wi minnas som knappast, at wi här icke hafwa någon wahrachtig Stad / o) och at wi äro wandringsmän på en så angelågen wåg, hvars slut är ewigt antingen we heller wål. Så rådas wi för döden, berföre at han denna vår Jordis (fla hyddå nederflår p) hwilken doch mycket här ligare skal upstå: q) För döden, säger jag, som doch är Gudz wanners söta sömn, r) ett slut på all vår jämmer, och som gör of saliga då wi i Serranom dö. s) Döden, hwilken Jesus sielf för våra skull undergådt, igenom hwilkens död, döden så aldeles ar upstoungen i segren / at han hwarthen har mehr någon uddi eller helswetet någon seger. t) Wi stillias så nödigt wid werlden, ja nödigare än den rika ynglingen wid sina många ågodehlar / u) och weta doch, at wi nakne äro komne hit / nakne måste wi och hadan. v) Det må wål beta en förwånd Christendom, när wi twårt emot Christi Regel, fruchta för dem som dråpa kroppen, men så ganska litet för den, som kan förbårfwa kropp och själ i helswetet. vv) Fehlet består däruti, wi betänka intet at wi dö måste. Nog har den fromma Guden låtet grås och låfedom våra af Jordene, x) til Menniskian hålsa så wål som hennes uppehålle, och konstet, at på åtskilligt sätt bereda dem, stiger dageligen: Doch har aldrig Gudz godhet igenom den milda Naturen varit så stor at hielpa Menniskian, at ju hennes argheit emot sin Nasta sökt den samma at öfwergå, och upfunnit åtskilliga Medel at förögöra hwarannan så wål hemliga som uppenbarliga, så at man wål kan se, at så wål, Ryttaren på den röda hästen med det stora swärdet / är lösgifwen, at borttaga freden af Jordena / at de skola slå sig ihial inbördes / som den på den blacka hästen / hvars namn är döden / har fådt macht på de fyra parter på Jordene / at döda med swärd och med hunger / och med döden af the wildiur på Jordene äro. y) Dageligen höra wi rychte af dem, som på åtskilligt sätt äro omkom-

A 3 ne:

- p) 2 Corinth. 5: 7. q) 1 Cor. 15: 42, 43, 44. r) Matth. 9: 24. c. 27: 52. Luc. 8: 52. Joh. 11: 11. Dan. 12: 2. s) Apoc. 14: 13. t) 1 Cor. 15: 54, 55. u) Matth. 19: 22 Marc. 10: 22. v) Hiob. 1: 21. Eccl. 5: 14. vv) Matth. 10: 28. x) Syr. 38: 2, 4. y) Apoc. 6: 4, 8.

ne: dageligen se wi den ena effter den andra båras hån, dageligen känna wi på wår egen kropp, dödzens förebud, siukdomar och främ-
por, och doch will ingen wara wis / eller betänkia at han dö
måste / utan wi mista knapt de döda utur wåra ögon, för än wi re-
dan glömt, huru de af sin tystabår ropa of til: **I** går borde mig,
i dag dig. z) Låt det ey, Gud; Barn, med råtta of förebåås, at
wi i en så angelågen ting så wårðz löse åro. Man säger, at de skått
som man ser förut, de skada minst. Samerligen, om man dageli-
gen omgåås med dödz tankar, och ser döden, dehs som owis, men
doch oungängel, dehs som hazarderlig an, så blir han för Naturen
mindre faselig, och för Siålen mindre skadelig: Och det är det bästa
maneret, (ja fast bättre än de Amalekitets Konung Agags trun-
gna frimodighet,) at fördrifwa dödzens bitterhet, *) at dageligen
dö med sina tankar, förän man stilljes ifrån werlben och dö, så
dör man intet den ewiga döden, när man i Herranom dö. Til-
fället til sådana tankar, har i dag gifwit of en wår Christendoms
Gyfter, den i Lifstiden Åhreborne, Gud, och Dygd, ålskande Ma-
tronan, **Johanna Margaretha Wiedrich,**
hwars andelösa lekamen wi rått nu sägom gömmas under Jorden,
at där hwila ifrån sit arbete, †) til des åndan kommer. ††)
Men wi sinna dårhos, huru tröga wi til en san dödsens betrachtel-
se årom, och huru nödigt en så nyttig tanka will blifwa hos of,
hwilket of swaga Mennistior kommer så mycket mindre underligt
före, som en stor Moses om sådan wisshet bebit, i de anförde or-
den, så innerligen sin Gud. Ty betiåna wi of billigt af hans bön,
bifogad med wår Frålsares Jesu egen bön, och säja af trogna och
botfårdiga hiertan: Lår of betänkia at wi dö måste / på det
wi måga förståndige warda / Fader wår, som åst 2c.

TEXTVS.

Psal. LXXI. vers. 20, 21.

v. 20. **T**u låter mig förfara mycken och
stor ångest, och gör mig åter les-
wande,

z) Syr. 38: 23. *) 1 Sam 15: 32. †) Apoc. 14: 13. ††) Dan. 12: 13.

wande, och hämtar mig åter up utu
Sordenes diup.

v. 21. Tu gör mig ganska storan, och styrcker
mig igen.

EXORDIVM.

Nöbriq är den föränderliga Månen så wanstel. i sitt sten,
at ju den förgångeliga Menniskan är wansteligare i sina
tankar. Och hwad är det at undra på. Hon sielf wistad
ju i en stadig ostabighet, derhos omgifwen med swaghet: derfore
kan snart antingen med- eller moot-gångens altförstarka wind wän-
da hennes swaga sinnens slagga, alt som wädret bår, sende hon i
högmodet skundom sin lyckas sol så an, som wore den i högsta up-
gången; skundom åter i klenmodighet samma sin lyckas Sol så
diupt under sin horizon at hon om des upgång twislar. Hwad är
det at undra hos ny Christna, när, ibland andra Gud; Helgon en
David warit samma sinnens förändring underkastad. Men det
är hos honom at berömma, at han sådan sin swaghet altid som
ett sitt eget qwahl anser, och sig beremot af Gud; mächtige Hand
tröstar, såsom i synnerhet, då han säger: Thermed qwoähl jag
mig doch; Herrans högra hand kan allting förwandla: Psal.
77: 11. I näst föregående orden hade han tyckt Herrans hand
wara så swår på sig, a) at han lifasom näst in til förtwislan
ångsligen frågar: Mån tå Herren förkasta ewinnerliga / och
ingen nåd mehr bewisa? Är thet så aldeles ute med hans god-
het / och hafwer til sijjelsen en ånda? Hafwer tå Gud förgå-
ter at wara nådelig / och tillycht sin barmhertighet för wre-
de skull? Sela. b) Men sådana swåra tankar, såsom de bår, om de
råda singo, skulle utsläcka alt det förtroende, som en Christen bör
hafwa til sin Gud, så wål när han slår, som när hans hand he-
lar, c) lät David ey blifwa gamla hos sig, utan strax deruppå i de an-
förda orden wisar han så wål sin sorgs fåfånga, som Gud; mäch-
a) Psalm 32: 4. b) vers. 8: 9, 10. c) Hiob 5: 18. tiga

tiga förlofning och nådiga förvandling. Dermed, heter det, qwähl jag mig doch sielf. **ד**) det är min siufa, min egen swaghet, mitt fehl. Man plågar säga, at sten på börda är gånfla swår, och bördan i sig sielf är ey så tung, som andras förmitelse och widriga omödmomen deröfwer. Men sannerligen den stenen, som Menniskian sielf genom otåblighet lägger på sitt kors, den gör det endast tungt, ty i sig sielf är Jesu ot liufligt och hans börda lätt. **e**) Menniskians egen otåblighet, säger jag; ty aldrig gör korset någon otåblig, utan röyer allenast Menniskians otåblighet. Lika som om en falsk penning, med ån falskare förgyllning öfwerdragen, warder kastad i Elden, gøvelden penningen intet falsk, utan wisar allenast, at den förut i sig sielf falsk varit: Så gör bedröfwelsen, då Menniskian deruti pröfwad warder, lika som genom **Eld f**) at den skrymtachtiga förgyllningen, derunder wi hårtills sökt dölja vårt andeliga högmödy och otros koppar och slagg, och det willjat utgifwa för tronens rena guld, går af, och wisar oss, huru litet wi tilförende haft af en san Gudz kärlek, af et oskrymtat hopp och en ren tro. Hade wi vår Gud altid, som wi oss det inbilla, af hiertat kär, och icke för nyttans skull allena, så knårade wi icke, då Gud genom korset yttrar sin kärlek emot oss, effter wi weta, at vår himmelska Faderns willja förutan icke ett hår faller af vårt hufwud. **g**) Hade wi altid ett fast hopp til Gud allena, och förkastade så vår egen klohet som andras hielp, såsom sönderbrutne rödr stafwar; **h**) så mistrostade wi intet om Gudz allmacht, när vår egen konst och andras hielp synes vara, som de och utan Gud äro, hielplösa. Wore vår tro altid ren, så säge hon ey så mycket på det närwarande, som hon ser, utan yttrade sig i en wis förlåtelse på det man icke ser. **i**) Wi toge förnufftet, och alla köttez widriga raisonement, (hwilka lika som Hiobs hustru, som skulle vara hans kött, och til affall reta, **k**)) som sig bör, til fånga under Christi lydno/ **l**) och i stället för det wi onödiget klaga öfwer Gudz öfwer gifwande, berömdde wi med Paulo forsetz

d) a Rad. **ד**) אגrotavit, vid, Glass. Rhet. sacra, p. m. 354. **e**) Matth. 2: 30. **f**) 1 Corinth. 3: 15. **g**) Matth. 10: 29, 30. **h**) 2 Reg. 18: 21. **el** 36: 6. **i**) Heb. 11: 1. **k**) Hiob 1: 9, 10. **l**) 2 Cor. 10: 5.

Korsets nytta, och sade: wår Bedröfwelse / (then doch timmel. och latt ar) Söder i of en ewig och öfwer alla mätro wichtig Särlighet / wi som icke se efter the ting som synas, utan the som icke synas; ty the som synas äro timmelig / men the som icke synas äro ewig. m) Med det andra qwälja wi of doch sielswa, ty Herrans höggra Hand kan allting förwändla. Är nogot Ondt hos Korset, så är det af of sielswa, men förlofningen kommer af Herrans höggra Hand. Herrans som har allting i sina Hand, hwilken det altså

Kostar ganska ringa

En fattig Man att göra rik,
Then riker är til Armod bringa,
En stor och nebrig göra lik:
Ty Gud, then största Under mann,
Öphöja och förnedra kan. n)

Herrans, som är wår Herre, hwilken ey allenast brukar sin Allmachts Regemente öfwer of, och altså har största Rätt at göra med of såsom honom tackes: o) utan och sin Rådes styrelse, effter hwilken han genom Lif och Död, genom we och wål, altid så lagar, at dem som Gud kär hafwa skola alleing tidna til det bästa. p) ser han at Röttet will rasa och råda, som det där altid hafwer be- gärelse emot andan q) så spåcker han thet: Ser han åter at wi swage äre, så styrcker han of, och fråstar aldrig öfwer förmågan/ utan gör på frådelsen en god ånda / så at wi kunne dragat. r) Rätt så: Är andan god, så är alt godt. Bättre gå en smahl wäg genom mycken bedröfwelse s) til lifwet t) än en bred til förderfwet. Bättre med Lazaro hafwa ondt medan man lefwet / och sedan föras af Enqalarna i Abrahams stöt / än med den Rike Mannen lefwa hwar dag krdseliga / och sedan liggia i Seltwets tet och i pinone. u) Wår afledne Christendoms Syster, (hwilko wi nu giordt den siddsta ähretiensten) såsom det nyaste Exempel, så wål som wår upläsna Helige Text, lærer gifwa of Anledning at

B
w's

m) 2 Corinth. 4: 17, 18. n) No. 288. v. 6. o) 2 Sam. 15: 26.
p) Rom. 8: 28 q) Gal. 5: 17. r) 1 Cor. 10: 13. s) Act. 14:
22. t) Matth. 7: 13, 14. u) Luc. 16: 19, 22, 23, 25,

widare continuera sådana hjälpsamma Tanckar om Korsets hemlighet och härlighet, deraf, wi fördenstull, genom Guds Andas medwärlande nåd, i största Korhet och emfaldighet oss föreställa: **De Christnas härliga förwandling.** Betrachtande deraf i 2 ne stycken: 1. hwarifrån, och 2. hwartil de Christna förwandlas.

D Herre oss med Krafft bered,
Dch styrkt wår Hiertans blidighet.

Alt wi här manneliga strida må,
Dch så genom Döden till Lifwet gå

Herre hielp, lät alt wål gå, dig til åhra och oss til Salighet.
Amen.

EXPOSITIO TEXTVS.

Suru den gamle Draken, den där heter Diefwol och Satanas, igenom den förförde Werlden, sprutar sit etter en allenast effter hela församlingen, då den til sin fromma Guds Sköte tager sin tilflycht (a) utan och anfätter hwar och en redlig församlingenes lem och Jesu Christi stridsmann / (b) har fuller, framför andra, den stora Konningens David erfahrit, hwilken af en oförståndig skulle anses för en Lyckans Wäll, som der til allenast, slås up, at den des större fall göra måtte; Men ett Guds Barn kallar honom med rätta en wälbepröfwad Christen. Bepröfwad, efter hans tros Guld, så i Ansäctningens som Korsets Eld på det nogasta år blefwet pröfwat och omsider för kosteligt befunnet. c) Christen, fast han för Christi tid lefde, efter han i all sin ångest endast af sin Frälsare och i hans förtienest sökt sin tröst, och honom, så för Ansäctning som räddning ur Ansäctningen endast lof Hembår. Det wisar, ibland andra oräkneliga ställen, denna hans Siuttionde förste Psalm, hwar af wår Texti tagen är, deruti han, efter sin plågsed i sina klage Plalmer, först föredrager GUD sin Röd d) och den förföljelse han af sina Fiender til orakligt tahl, utstå måste, sedan anlitar Guds hielp e) med förtröstan f) på hans rättfärdighet g) och trogna Lofften om bönhörelsen,

a) Apoc. 12: 5, 9, 15. b) 2 Timoth. 2: 3. c) 1 Pet. 1: 7. d) v. 4, 7, 10. e) v. 1. seqq. f) v. 6. g) v. 2.

sen, h) särdeles, som han sin olycka sig föreställer, icke som komme den af hans Fiender omedelbarligen, utan som af Herrans Hand, i) hvars så wäl macht som nåd han erkänner, och sig til tröst påminner alt ifrån sin Moders Lif, k) och deraf sig fullt och fast försäkrar l) at Gud hans sak, emot hans Fiender mächteligen utförande och honom nådeligen hielpande warber, emedan ey Davids sak allena, utan och Guds åhra härunder berodde, då fienden af Guds förbölljande dömdes at Herren honom, den de doch wiste wara en Guds Tjenare; aldeles öfwergiftwit hade m) derföre han och sidst, om sin tilbörliche tacksamhet, så wida den i hans Macht stod försäkrar. n) Fångt är här at twista, om David denna Psalmen antingen i sin egen Angelägenhet, eller i hela den stridande församlingens Namn sammansatt. Ey det förra synes sammanhanget af hela Psalmen at öfwerlyga of om, då David om sitt utdragande af Moderlifwet, o) om sin nu instundande Ålberdom, p) talar, och Gudz godhet emot sig i Ungdomen q) tager til en Grund, hwaraf han sig om hans hielp i Ålberdomen försäkra och trösta kunde, samt lofwar sin Tacksäyelse med Psalme och Harpo, r) såsom sådana Instrumenter, hwilka David sielf wäl hantera kunde. Den som Davids hela lefwerne igenomlöper, finner nogsam, at David för sin egen Person haft nog at klaga öfwer. Fast det ey derhos nefas, at han ju ey allenast hwar och en Församlings Lem, som sig i dylicka nöd stadder finner, utan och hela den stridande Församlingen i gemehn, som dageligen har orsak öfwer wäld at klaga, giftwit Anledning, at affsamma ord, dem han igenom dens H. Andes driffit sammansat s) sig betidna, särdeles som man wet, at gamla Testamentets Församling af åtskilliga Davids Psalmer wid åtskilliga tilfällen sig i den allmänna Gudztienisten betidnt, som det och ey är orimmeligit, at det samma stede wid nya Testamentets begynnelse. t) Huru det och är, så är war uplästa Text lika som Rärnan af hela denna Psalmen, och föreställer of igenom Gudz nåd effter wårt afftal, de Christnas förwandling / hwarwid

B 2

wi

- h) v. 3. i) v. 20. k) v. 6. l) v. 16. m) v. 10, 11. n) v. 22. seqq.
 o) v. 6. p) v. 18. q) v. 17. r) v. 22. s) 2 Pet. 1: 21. 2 Tim. 3: 16.
 t) Vide Joh Lundii Jüdische Heiligthümer, Lib. V. esp. 5.
 No. 47, 48, 49.

vi först taga i acht, hvarifrån de förwandlas / då heter det: **Tu** låter, mig förfara mycken och stor ångest. Här blir en svårt at uträkna, hvem David här talar, såsom orsaken til sin ångest, eller hvem han menar med det första Ordet **Tu** / den nemlig som han altid i all sin Röd hölt sig wid, och i denna Psalmen kallar stundom Herren Herren (u) stundom sin Klippa / sin Borg x) sin tilflycht / y) sin berömmelse z) sin starka tröst a) och sin Gud. b) Ty ändock han öfver sina Fienders arghet i denna Psalmen öfvermåttan klagar, så wiste han doch, at alt sådant honom en öfvergå kunde, Gud; tilstådielse förutan, som härmed hade sitt wisa utseende. Ho är, som icke erkänner Herrens mächtige Allwis- het och allwisa Macht i alting; hwilken, som han Alting af intet giordt, så står och alting under hans lydna, så at och de största Men- niskior (om ibland dem något kan finnas, som med rätta heter stort) äro för honom, såsom leer i Krukomakarens Hand c) brukande han jemwäl denna sin rätt öfver Creaturen, så de Döda, såsom lefwande så förnuftige som oförnuftige, efter sin willja, altid til sin åhra, stundom de onda til straff, stundom de goda til pris, d) stundom de swaga och modfällte til uprättelse, stundom de säkra til näpst och aga. Så låter Gud efter Naturens lopp sin Sol upgå öfver onda och goda; e) Men och samma Gud låter sin Sol stå stilla i Gibeon f) Israel til hielp och deß Fiender til straff: samma Gud låter i Heskiaz tid utom Naturens lopp, fluggan gå tio stref tillbaka på Ahas sähare, Hiskia til tröst, g) och Solen emot Naturen, mista sitt sten wid sin Sons döb, så wäl de ogudachiga Judar til försträckelse och åtvarning, som Hedingarna, som Höfwidzmannen, til omvändelse, h) Så brukar Gud förparna, hwilkas ungar han föder i) stundom at lära öfberkänna wår onödige omsorg, ii) stundom at spisa en Eliam k) nu måste et Leyon utföra hans rättwisa straff, och slå en Prophete, som låtit sig låcka, at hans befallning öfwerträda: l) Nu måste åter Leyonens mun vara tilsluten, när Daniels öf-
 Ansla-

u) v. 5, 16. x) v. 3. y) v. 5. z) v. 6. a) v. 3. b) v. 4. c)

d) 1 Pet. 2: 14. e) Matth. 5: 45. f) Jos. 10: 13. g) 2 Reg. 20: 11.

h) Luc. 23: 45. i) Psal. 147: 9. ii) Luc. 12: 24. k) 1 Reg. 17: 6.

l) 1 Reg. 13: 24.

Anklagare förklarar skulle, hvilka Leyon, så tama, som de woro emot Daniel, så arga woro de emot hans Anklagare. m) Nu får Elb af Himmelen befallning, at förtära Sodom med des döttrar: n) nu åter förtages des frätande Macht på Sadrach, Mesach och Abednego. o) Nu låter han Achitophels Råd gå för sig, David til hielp; p) nu gör han det åter til Galenstap. q) Absolon til straff. Nu låter han en Absolon tuchta David r) alla sökra til årtwarning; nu åter samma Absalon snöpligen falla och ån snöoplige Begrafnas under en försmådelig stenhop, s) alla olyhdiga Barn til en försträckelig warnagel. Nu låter han en David må wäl och befäster hans Rike; nu åter honom förnimma mycken och stor ångest. At nu Herren öfwer de ogudachtiga later Komma Ångest och Nöd, t) skulle icke synas wara så olift, ty:

Hwar odygd åter fram, har hon sitt straff på wedan,
 Then odygd hysa will, han får och hysa swedan.

Men at en David klagar: Tu låter mig wedersaras ångest, synes något swårare. När man nämner David, så nämner man fuller en syndare, som, effter sin egen beklännele war aflad och född i synd u) men der hos en man effter Gudz eget hierta, x) emot hwilkens uprichtighet i sin Gudzfruchtan, der hans effterkommandes Gudztienst, såsom effter et särdeles effterdöme, af Gudz anda i den bibliska Historien jem föres, och dereffter antingen gillas eller illa noteras y) En Man som smakar och sedt huru liuflig Herren är / z) En Man som hade sin Gud hierteliga kär / a) och älskades af sin Gud tilbactas. En sådan man fick likwäl af Herren ärfara mycken och stor ångest. צרות רבות ורעות, många och onda ånastligheter. צרה b) heter ena sådan ångstan som af trångsel och inneslängiande hårrörter, sådana som dens, hwilken af sin altförmåchtige fiende innesluten och belägrad är, hwilken, då belägringen länge warar, förutan fiendens strånga och alswarsamma anfall, ser (af den trytande ammunition

B 3

och

- m) Dan. 6: 22. 24. n) Gen 19: 24. o) Dan. 3: 50. p) 1 Paral. 28: 33. q) 2 Sam. 15: 31. r) ibid. v. 1. cap. 16. s) 2 Sam. 18: 10. t) Prov. 1: 27. u) Psalm 51: 7. x) 1 Sam. 13: 14. y) 1 Reg. 2: 6. c. 14: 8. &c. z) Psalm 34: 9. a) Psalm 18: 2. b) ex Rad. צור obledit ex 1 Sam. 23: 8. hostiliter egit ex Exod. 23: 22.

och proviant, då så wäl wårn som lifz medel dageligen afftaga, utan hopp om någon räddning,) Stadzens och ortens undergång lika som förut: Ser af så många, som för Fiendens antingen swård eller Stott stupat, et fabeligt Exempel an sig sielf, den han fructar dylika öde med tiden förestå; Särdeles ser sig ingen utväg, om Fienden af Staden fullkomligen Mästare blifwa skulle, då des swård och grymhet til äfwentyr ingen stona måtte. Sådana Davids ångsligheter woro ey allenast många, så at et haf brusade hår och et annat ther, c) och knapt en olyka war öfwer för än hon reban rått den andra handen, utan och onda, fast aldrig til sitt ändamål, doch i Davids inbillning och tanka, at han offta klaga måste: mig är stor ångest/d) mins hjertans ångest är stor. e) Menniskians ångest, är, som man wet, tvåggehanda, den ena swårare än den andra, gripande den ena an kroppen och hwad den tilhörer, den andra siälen och des egenkapet. Kroppen angående, så har den, som Kröplig och förgängelig; altid sin ångslan med sig, den karlaste och friskaste kropp, måste, då den betänker sin tiltagande ålber, dageligen ångslas för dödzens annalkande, som honom hwart ögnablet kommer närmare och närmare, samt fructa för de tilfällen, som des undergång befordra och skrynda kunna, som af utwärtas wald kan stee, anten af andra Menniskior, eller waldsamma Creatur, af Eld, som Urons Söner, f) af watn som den första werlden, g) af Jorden, som Corah, Dathan och Abiram, h) af Erån, som Absalon, i) af örter, som Propheternas söner, de där i Elisä tid hade döden i grytone / k) af lufften, då den förgiffas, som i åttillig Pest. Döden har til Personen intet anseende: Så snart faller han en ung Man i Rain, l) eller Davids ännu späda barn, m) som en 969 Åhrs gammal Methusalem, n) den wisaste Salomo o) måste följia med, p) så wäl som den största däre. Den Rika Mannen döer, så wäl som den fattiga Lazarus. q) En mächtig Belhasar oförmodeligare, r) än någon af hans ringaste tienare.

En

- c) Pl. 42: 8. d) 2 Sam. 24: 14. 1 Par. 22: 13. e) Pl. 25: 17. f) Lev. 10: 2. g) Gen. 7: 21. 22. h) Num. 16: 32. Deut. 2: 6. &c. i) 2 Sam. 18: 10. seq. k) 2 Reg. 4: 40. l) Luc. 7: 12. m) 2 Sam. 12: 14. n) Gen. 5: 27. o) 1 Reg. 4: 30. 2 Paral. 9: 22. p) 1 Reg. 2: 43. 2 Paral. 9: 31. q) Luc. 16: 22, 23. r) Dan. 5: 30.

En Sön Rahel snarare än en blötögder Lea s) Summa, döden har flere fenster och ingångar til vår Kropp, än wi hafwe öppningar på den samma. Men för än det därtill kommer, är Kroppen mången ångslan underkastad, för det, som des uppehälle och nödtorfft tilhör. Nu plågas den af Hunger, nu åter af törst: Stundom af heta, stundom af köld. Nu fehlas honom ro och sömn; nu har han åter förstärkt Arbete, och deraf förorsakad matthet. Nu har Kroppen intet at leswa af, och en olyckelig stund kan upfråta många åhrs sammanstrapade ägendom: Nu har den åter förmycket, och kan doch deraf ey göra sig godt, hwilket Salomo med rätta råknar för en stor ångslan. 1) mången tager, sin döden hålsan ifrån, mångom döden sina wänner, mången sina Förälbrar och anhöriga, som det synes, alt förbittida; mångom sin mata. Andra hafwa och behålla alt detta, fast sig til ångslan. Jacob har många Söner, u) men de måsta föra hans grå hår med sorg til grafwen. v) Hiob har åttillia wänner; vv) Men de hebröfwa allenast hans Siäl, och äro allesammans elända tröstare. x) Samme Hiob behåller sin Hustru allenast, af alla sina ägodehlar; Men hon will förföra honom til affall ifrån Gud. y) Salomo hade 1000 Hustrur, hans frillor inderäcknade; z) Men de förföra honom til Afguder. *) Förutan hwad elliest Kroppen tillfalla kan: som då Menniskan måste med fallsta Wänner eller uppenbara owänner plågas, då det, med David, blifwer hennes siäl förlängt, at bo bland dem, som freden hata. **) Fast nu detta mehrendels Kroppen och des angelägenheter angår; Så har doch Siälen måsta Ränningen deraf, deles för det nära Band, som emellan Kropp och Siäl är, dels berföre, at Kroppen, (som i sig sielf utan förenig med Siälen är Ford och et dödt ting) intet tänna heller emellan ondt och godt åttillja kan. Doch har jemwål Siälen för sig sielf sin ångslan, som Kroppen litet eller intet medkommer. En Christen wet, at som Kroppens Lif består i förenig med Siälen, så består Siälens Lif i förenig med Gud,
hwil-

s) Gen. 29:17. cap 35:18. 1) Eccles. 4:8. cap.6:2.3. u) Gen. 32:22. v) Gen.42:38. cap.34:5 etc. vv) Hiob 1:11. x) Hiob 16:2. y) Hiob. 1:9. 10, 2) 1 Reg. 11:3. *) ibid. v.4.5. **) Psalm 120:6.

hvilken, ju högre den af en Christen önskas, ju flera ansöcker lider den. Du af Hufvud-Fienden Satan, hvilken går ikring som et rytande Leyon / sökiande hwem han upslucka kan;†) så at han och drifter sig at begära at sälla Christi egna Larjungar som hwete ††) Du af werlden, som Dietwulens Hantlangare, hvilken alltid är stadd i det onda, a) och i hvilken en Christen, effter sin Frälsares egen utsagu, ey annat har at wänta än twång. b) Du af sitt eget genom förberfwade kött, af hwilkez medfödda onda Art kommer, at Menniskians Siertans upsat och Tanckar äro alltid benägne til det ondt är. c) Snart strämer och ängslar Synnden, som en Fiendskap emot Gud; d) Du kastar Moses med sin lag med idel förbannelse ikring sig. e) Du fasar Siälen för Döden som syndenes lön. ee) Du åter för Gudz stränge dom, där han sig föreställer tusende Anklagare, och sitt eget Samwete, som et oförnekneligt wittne.

Stoor fahra blir tå med allo:

Når Siälen skal för Domen stå,

Hwar Lön för sina Gärningar så;

Eher må stor räfst at falla. f)

Doch det swåraste är, när en Menniskia, under så mången nöd, ser sig ingen räddning; Ty Angst utan hopp, är wårre än sielfwa Döden. Huru måtte då en Menniskia wara til mods som fuller til Gud har sitt hopp, och litar på hans Bistånd och hielp allena i al sin Nöd: Men ser sig af honom wara förlåten, och måste föreställa sig honom såsom Wand i en grufweligan. g) när entrogen Underfåte, som igenom sin trohet emot sin Konung labbat sig illwidsjoga och uproriska Hufwuders hat på Halsen, kan han om sin Konungs nåd og mächtige beskydd wara försäkrad, så förachtar han sina Fienders elaga Förtöjljelse. Men når Konungen sielf wisar onåd emot honom, så är ju hans undergång dubbelt för handen. Afwen så, så länge en Christen, hvilken wet sig af Gudz Fiender utstå skola den Argaste försöjljelse, har at trösta sig wid Gudz löffte: Jag Israels Gud wil

†) 1 Pet. 5:8. ††) Luc. 22: 31. a) 1 Joh. 5: 19. b) Joh. 16: 33. c) Gen. 6: 5. d) Rom. 8:7. Ef. 59:2. e) Deut. 26: 15, seqq. ee) Rom. 6: 23. f) No. 140 v. 4. g) Hiob. 30. 21.

wil icke öfwergifwa them; h) Så är han modig, ty han förstår
 allting genom Christum / som öf mächtige gör. i) Men när
 Herren undandraget sin hielp, hwart skall han då hän? Ty, som
 wi hulpsne warda / när Herren sitt Ansichte lysa låter. k)
 Så försträckas wi när han sitt Ansichte fördöller. l) Dängest!
 hos och i öf ett bitande samwete, ifring öf en fördöllande werld,
 under öf ett gapande Hellsmete, öfwer öf en wred Domare: Dängest!
 Så må då sonnerlig en David, som måste behlen af det som upräknat
 är, har utstådt, med rätta Klaga i wår Text: Tu låter mig we-
 derfaras mycken och stor ängest. I sin så godt som Barndom,
 där han gif bak om sin Faders Hoi får torde wal honom handt hwad
 Jacob hande wid samma syssla hos hans Swärsfader Laban, at han
 måtte, om Dagen försmächta för heta och om Natten för Köld; m)
 förutan det, at han effter sin egen bekannelse, slaget både Leyon och
 Björn n) I sin spåde Ungdom måste han i Kamp med hela Israels
 försträckelse den stora och ofanteliga resen Goliath o) där af han sul-
 ler sig stor ähra, men der hos sin konungs oförsohnlige hat, p) hwilken,
 då han ey på annat sätt kunde få lifwet af honom, sökte igenom
 gifte at få honom af daga, då han befalte honom köpa sitt swäger-
 lag med Konungen för 100 Philistæers förhudar q) Så kom han
 i Hof; Men sig utstå där, hwad hoslekwerne med sig förer, förtret
 och afwund på alla sidor. Förälsbrar hade han, men de torde knapt
 erkänna honom för sin Son. Fädernes land, och måste doch wara
 Land; flychtig. r) Bröder, men de hatade honom. s) Hustru, men
 den måste han se i en annors famn, t) och sedan han sig henne igen,
 måste han lida försmädelse af henne. u) Han war en Konung, effter
 Gud; befällning smord, x) men utan land, som måste ställa sig för
 sina Fiender uhrsinnig, at komma i säkerhet. y) Anteligen sig han et
 litet land, z) men det måste han snart dereffter se i aska, och de sina
 fångna. a) En General war han, men utan swärd, hwilket han af

C

Präster

h) El. 41: 17. i) Philip. 4: 13. k) Pl. 80: 4. l) Pl. 30: 8. Hiob
 34: 29. m) Gen. 31: 40. n) 1 Sam. 17: 36. o) 1 Sam. 17: 24.
 seqq. p) 1 Sam. 18: 6, 8. q) ibid. v. 28. r) 1 Sam. 20 & 21: seq.
 cap. s) 1 Sam. 17: 28. t) 1 Sam 25: 44. u) 2 Sam. 6: 20. x) 1
 Sam. 6: 1, 13. y) cap. 21: 13. z) cap. 27: 6. a) cap. 30: 3. seqq.

Prästerna lähna måste: b) utan folck, och då han änteligen fick något
 Manskap, utan uppehålle, som måste tigga bröd och der hos lida för
 smådelse af den dären Rabal. c) Änteligen fick han både land och folck
 och bröd: Men huru offta wardt han derwid spisad med tårars bröd. d)
 Han hade wänner, men de måste fallka. Barn hade han; men den ena
 sländ e) den andra mordad, f) den tredje emot sig sielf uprorisk, g)
 och af så många, knapt en lydig och wis Salomon. Nu måste han
 begråta sin såta Jonathan, h) nu följia en Abner med tårar til graf-
 wa. i) Nu med tårar höra Gudz röst: Det barnet som dig af Bath-
 seba födt är, skall döden dö. k) Nu med tårar gå öfwer Kibrons
 bäck, l) undan för sin ogudachtiga Son, nu åter med tårar begråta
 hans försträckeliga ånda. m) Slog han Philisteen, så hade han af-
 wund af Saul. n) Blef han Konung öfwer Juda, så gjorde Joab
 igenom Abners mordande honom swart hos Israeliterna. o) Fick han
 sin Crona igen af Absalons hand, så war den segren honom för hans.
 Sons fastliga fall, alt för dyrbar. p) Förutan, hwad tusende ångster
 hans skäl utstå måste. Satan ger honom in af räkna Folcket q) af
 förmåtenhet, däråf kom Pest ibland dem. r) Röttet bedrog honom
 at förse sig med hor och mord, s) deraf råkade han i Gudz wrede. t)
 Werlden förföljde honom al sin tid igenom; och huru offta suckar han
 öfwer sin Zienders myckenhet: u) huru offta öfwer Gudz öfwergiftwan-
 de. v) Det måtte wäl heta: mycken och stor ångslan. I förmåt-
 na och högsinta, som seen på den gyllene Cronans härliga glanz, och
 de deruti tindrande stenars strålar: Men betänken intet des löds-
 het, huru swart antingen en steen, eller hebla spiran, eller och Cronan
 faller af hufwudet: vv) Som betänken intet den fastliga tyngd,
 som i en sådan börda är, til hwilken en Menniskiors krafter af sig
 sielf äro alt förswaga. Ser här, at och Cronta hufwuden för ölyc-
 for

- b] 1 Sam. 21: 9. c] 1 Sam. 25: 5. seq. d) Psalm 80: 6. e] 2 Sam. 13:
 14. f) ibid. v. 29. g) 2 Sam. 15. seq. cap. h) cap. 1: 12. i] cap.
 3: 31. k) cap. 12: 14. l) cap. 15: 30. m] c. 18: 33. n) 1 Sam.
 18: 8, 9. o) 2 Sam. 3: 27. p) cap. 18. tot. q] 1 Paral. 22: 1.
 r) 2 Sam. 24: 15. s) 2 Sam. 11: 4, 15, 17. t] 2 Sam. 12: 9, 10.
 seqq. u] Pl. 38: 4, 5. 40: 13. v] Pl. 22: 2. 88: 6. 77: 8-10.
 vv) Tharen, 5: 16.

for så aldeles intet fria äro, at dem offta de största drabba, och at deras
nätter offra äro sömnlösa / x) än den uflaste tiggares. I kleen-
modige och alt för commode Christna, hwilken intet är til på, antin-
gen hetan sticker Eder, eller Solen gömmer sig bak om Månen, som
flagen öfwer Watuslöder, så snart i seen den minsta dräppa falla: Ser
här en kort lefwernes beskrifning af en Gudz wän, och sluter där af,
hwad hans lama wänner, jag will ey säya, hans owänner, hafwa at
förwänta, och är detta skedt på det första Trädet, hwad will wäl
ste på det torra? y) Jämfören hela edert lidande med Davids, så
så J se at det wäger mindre än intet. Fördenstull

Lyckes of korftet vara förswärt,
Som wi doch draga här en tid kort;
Hwad will ta af of blifwa,
Om Gud han skulle förskylla sin rätt,
Och låta förderfwa of alle slätt,
Som icke äro wärde lefwa.

Men huru kommer det öfwer ens med Gudz obestrefweliga Godhet,
at han så mycket, ondt låter Menniskliomen wedersahras? Är det
Israels Tröst, z) som ångslar dem så hårdt? Är det Israels Ro-
nung, *) som ey bättre försvarar sina underfätare? Är det wår Fa-
der, **) som så hårdt hanterar sina Barn? Så talar swagheten,
hwilken altid brukar sitt perspectiv bakwändt, han wänder den mindra
åndan til, när hon skall beståda Gudz godhet, med den större, när hon
beser sina plågor. Men Eron talar annorlunda, hwilken under mahl-
örten smakar Gudz godskehet sötna, och ser i Gudz hierta då som al-
dradiupast, när hon af korset sådt uplysta ägon. Hon uptager krop-
pens ångest, ehuru stor den och köttet förefaller, för en aga, och Sia-
leus för et prof. Som fördenstull en Fader, som sitt barn under riset
håller, hafwer det kärare †) än Eli sina wahnartiga Söner, hwil-
ken med all deras Hwerdåd, så til sin som deras undergång, Gudz för-
törnelse och Församlingens förargelse, såg genom fingren: a) Så
bliv köttet tahmt, när det förswagas, och andan råder när köttet li-
der. Och lika som en Gullsmid intet slämmar utan förbättrar Gul-
let

☉ 2

x) Hiob 7:3. y) Luc. 23:31. z) Pl. 73:1. *) Pl. 5:3. Pl. 10:16.
**) El. 63:16. †) Syr. 30:1. a) I Sam. 2 & 3.

let med elben, fast det glödgas: Så förbättrar Gud genom bebröf-
welsens Eld, och borttager utur Siälen den orenlighet, som hos hen-
ne elliest hade taget öfwerhanden. Huru mången Christen wore fal-
len i säkerhet, och hade knapt känt sina egna fehl, om ey ansfächtning-
gen dem för henne uptäckt, lika som et oförfahret barn, som nyss
lärt at läsa, inbillar sig bärg af wisdom til des en skarp examinerator
des dårskap uptäcker, och wisar, huru ganska mycket det intet wet.
Derföre erkänner David med tacksägelse Gudz slående, så wål som
hans nådes hand: Det ärmig liufft, Serre, säger han, at du haf-
späckt mig. b) Hwilket nöije och söta tanka om korset eller den så
fallade ängsten hos oss wärer när wi

II. **B**etrachta, hwad ända denna ängest tager, eller hwartil
då Christna förwandlas. Då heter det i vår Text: **Tu**
gör mig åter lefwande / och tager mig af Jordenes
diup. Menniskan är här i dödelighetön mehr än enahanda döb un-
derkastad. Kroppsens döb eller skilmåse ifrån Siälen, är fuller
för Röttet den fastligaste, emedan den synes lika som göra en ände på
Menniskan såsom af hwilken intet mehr synligt effter döden qwar-
blifwer, än den stinkande Mullsäten den hwar och en, som effter blif-
wer, söker at hafwa til Jorden, ehuru han den i Lifwet ålskat. Men
et Gudz Barn fasar så aldeles intet för den samma, at han snarare
önskar, med Paulo, Silias hadan och wara med Christo / hwil-
ket henne bättre är / c) och blyges derwid, om Sedningarna /
hwilka anten intet eller och ett blindt hopp hafst om något lif effter
detta, d) skulle med större frimodighet gådt Döden under ögonen,
och den, som en ända på al orolighet och begynnelse til sin ro gärna
mottagit, e) än de Christna, hwilka säkert tro och weta, at Döden
intet annat är, än en wagn, derigenom Gud, lika som Eliam,
afhåmtar dem ifrån timmelig oro til ewig förnöyelse och en oförän-
derlig glädie, f) denna döden likwål, effter den en syndenes lön och
straff är, g) har til sina förebadare åttskillige wedervärdigheter, som
hos

b) Ps. 119:71. Phil. 1:23. d) Eph. 2:12. 1 Theff. 4:13. e) Vid.
Ciceronem de Senectute sub finem. f) 2 Reg. 2:11. g) Gen. 2:
17. cap. 3:3. Rom. 6:23.

hos Menniskan åtskillig sorg förorsaka, af hwilken omsider Döden
 Kommer h) hvarsöre de och offta i Skrifften under titel af böd och
 Hellsöete sinas, i) emedan en af åtskillig motgång qwald Menniska
 både i andras og sina egna ögon döder är. Den andelige Döden är
 synda säkerheten, då Andans lif, hwarigenom Siälens endast rätteli-
 gen lefwer, så wäl som Tron, genom synden aldeles sörgwafd blif-
 wer, såat, lika som hos en böd Menniska ingen rörelse eller den
 ringaste Siälens märkan finnes, emedan Kroppen af Siälens nu
 mehra aldeles förlåten är: Så finnes hos de Andeliga Döda ingen
 Andans rörelse, ingen tronens märkan, ingen Rärlek, intet hopp,
 ingen bön, kortelig ingen Helig Anda, såsom ifrån hwilken synden
 henne skildt, k) med hwilken Gudz Anda omödeligen kan hafwa nå-
 gon boning gemen. l) Hwar nu denna swära Döden länge och til
 åndan råder, där söllier den ewiga Döden ofsehbart upå, såsom et
 ewigt förskintande ifrå Guds blide Ansichte, ifrån hwilken ingen
 upwäckelse heller förlofning i ewighet gifwes. m) Hwaraf söllier, at
 upwäckia i Skrifften heter, antingen wåra döda Kroppar utur
 Jordenes stofft åter framhämta, och med sina förra Siälar förena,
 (hwilket sörutän helt så Exempel, hwilka of, Gudz Almacht til åhro,
 wisa några, så i gamla Testamentet af Propheterna Elia o) och
 Elisa o) igenom Gudz Krafft, som i det nya af apostlarna, p) och
 wår Frälsare sielf q) af sin egen Krafft r) upwäckte Personer] all-
 männelig skal ske på den stora wårs Herres Jesu tillkommelse dag,
 s) då alla de som sofwet hafwa skola upstå. c) Eller och heter upwäc-
 ka/ då de som länge under Bedröfwelsen legat, åter lättas och få
 nogon lufft, kommande på det sättet lika som til nytt lif igen. Och
 som synda säkerheten en död är, så kallas det och ey obilligt upwäckia,
 när Gud, genom sin Anda, påminner Menniskan sitt swära och
 färliga tilstånd, och henne gifwer så wäl anledning som medel/ Anda

☉ 3

och

- h) Syr. 38: 19. i) Hiob 17: 13. Pl. 30: 4. Pl. 86: 13. &c. k) Ef. 59: 2. l) Sap. 1: 4. 5. m) Luc. 16: 26. n) 1 Reg. 17: 15, 22. o) 2 Reg. 4: 16, 34. ibid. cap. 14: 21. p) Act. 9: 40. 20: 20. q) Matth. 9: 15. cap. 27: 52. Marc. 5: 41. Luc. 7: 13, 15. cap. 8: 54. Joh. 2: 43, 44. r) Joh. 5: 21. s) Matth. 25: 31. t) Dan. 12: 2.

och Kraft til omvändelse. Fast nu David ey allenast som en Men-
niskia, det är, Dödelig, utan och derhos en stridzman, hwilken föru-
tan uppenbara fienders wåld, många hemliga fienders efterfättande
war underkastad, war döden åtskilliga gångor hart när, så at han
offtast hade orsak säya, hwad han til sin trogna Jonathan sade: Så
sant som Herren lefwer och tin Siäl lefwer, det är icke mehr än
et steg emellan mig och Döden; u) så är doch Davids egenteliga
mening icke här, at Gud honom ifrån den lekamlige Döden upväckt
hade, fast han med dessa Orden jemwål kunnat yttra sit såkra hopp om
sin saliga upståndelse, den han efter Döden, som honom nu på ålder-
dommen nalkades, i sinom tid wäntade. Som ey heller de följande
Orden, draga utu Jordanes diup / sådant bewisa kunna, emedan
swåra Ansåchtningar och wedervärdigheter i Skrifften offta liknas,
nu wid diupt watn, nu wid diup dy, där ingen botn uti är, vv) nu
wid en diup Kuhla. x) Fast jemwål David, som en gros Syndare
war, som sitt sabeliga tilstånd under Syndenes wålde i sina Dot-
Psalmer esomoftast med bittra tårar beklagar: Så synes doch hans
förmånsta assende här icke wara på Syndernas förlåtelse och den
Guds Nåd honom dymedelt wedersfaren war, ehuru han jemwål
den med tacksamhet altid erkände. Utan betyder fuller här hos
David, göra lefwande / och hämta af Jordanes diup / så myket, som
nådeligen befria ifrån all wedervärdighet, uti hwilken han härtil som
i et diup under Jorden, warit innesluten, så at David så myket säya
will: Du har min trogna Gud, hålt mig som ditt kära Barn, tånt-
melig under aga, hwilket mig liufft är, at du wist mig et sådant
kärleks tekn; Men som jag swag är, och ey länge under en sådan bör-
da kunnat uthålla, mina Fiender jemwål så wål som dina försmåda-
re, sig öfwer mitt fall förhäfwet, och dig, som mitt befärm, bespåt-
tat hafwa: har du wist, och wisar än dageligen, dig til åhra, mig
til tröst och dem til trost, at jag, den de länge för dödd hållit eller öns-
skat döden, ännu genom din nåd lefwer, och har för dig det andeliga
Lifwet, och där i Ewigheit i en glad sählighet lefwa skal. Nu är det fuller
en stor förmåhn, om en, som i förtryck råkad är kan komma i sitt förra
wålstånd

u) 1 Sam. 20: 3. v) Psalm, 124: 4, 5. Pf, 144: 7. vv) Pf, 69: 3.

x) Thren, 3: 53.

wälstånd igen; som det för Pharaos öfwersta skän en stor Lycka war at han utur Fångelset, där han satt med Joseph, kom til sin förre Post och heder igen. y) Men David berömmar här en större Gudz nåd, då han widare säger: Du gör mig storan. Andan brukar i sitt språk ett Ord, som betyder en sådan höghet som de högsta Personer i werlden allena tilkommer, sådana som den stora Ahalverus wisa wille, med sitt stora Gåstabus, det han med sina underhafwande förstar hölt i 180 Dagar z) och sedermera befallte Mardochai wisas. a) Och är altså Davids mening denna, at så liten som David i andras mening varit, den tiden han åtskillig wedervärdighet war underkastad, at han sig sielf likna måtte wed en död hund och en loppa b) så at nu en Nabal c) nu åter en Simei understodo sig honom uppenbarligen at försmåda; d) Så har doch Herren sedermera ey allenast satt honom til åhra, utan och än så befäster honom deruti, at han i åtskilliga så lyckans som Andans förmåhner dageligen tiltager, och som ett Gudz Barn, säkert kan wänta åhrones Crona af Herrans Hand e) i den saliga Himmelen. Nu wet hwar och en rätt sinter, at ju större åhra ju större sorg, ty at det mehrendehls en större Konst är eu förwärfd åhra wäl at conservera, än först att erhålla, elliest kan snart hända, at man ifrån högsta sätte gör swäraste fall. Och sannerlig hade David wid sin åhra, fast han ifrån Horden til Thronen uphögd war, sorg nog. Derföre berömmar David ännu en Gudz nåd emot sig, nemligen Gudz margfalldiga och kraftiga tröst, då det heter: Du tröstar mig igen / eller du omringar mig med tröst. På alla sidor hade David ångslan, ty möter honom trösten rundt omkring. Icke Wennistio tröst, som säfång och slipprig är, och måst består i Munwäder och en hoop lösa Ord, hwilka til stor dehl allenast födes på Tungan, och Edapparna, och offta yttra medynckan öfwer nåstans tilstötande olycka, öfwer hwilken doch Hiertad sig offta sägnar: Utan en Gudommelig hwarest trösta och hielpa äro et och oåtskilljigen med hwarannan förente. Tröstar Gud en bebröfwad Syndare, så borttager han med det samma hans syndabörda. Tröstar han en fatig, så ger han honom antingen

y) Gen. 40: 21. z) Esth. 1: 4. a) Esth. 6: 3. b) 1 Sam. 24: 15.
c) 1 Sam. 25: 10, 11. d) 2 Sam. 16: 35. e) 1 Pet. 5: 4.

gen Bröd nog, eller tager honom utur uselheten och försätter honom i sin glädje. Tröstar han en förföljd, så hindrar han med det samma Fiendens uppsåt at skada honom. Säger han til Enfian i Nain, gråt icke / så rör han strax wid hennes döda Sons Bäbr, och upväcker honom til Modrens tröst. f) Ach at vårt Hierta ey så trängt wore Gudz ymniga tröst at emottaga, albrig toge wi wort Rörs annors än med glädje och wördnad emot. Kom nu, min under Korset försagda Christen, kom och låt oss göra, (omman så må tala) afräkning med vår trogna Gud. Låt oss lägga all vår wedermöda på en wichtskäbl, g) och Gudz ymniga tröst på den andra: hwad gäller, wi så Pauli wicht igen, Thenna tidsens wedermödo är icke lit, emot then Särliqhet / som på Gudz Barn uppenbaras skal. h) Wi inbilla oss fuller stundom mycken och stor Angest, men wi besinna intet, at den liten är, emot det som wi förtiänt hafwa med våre synder: Skulle wi då icke därhos tacka Gud för sin Nåd, som för så stora brätt låter sig nöya med Faderlig Åga. Liten, emot det hwad Jesus för våra skull lidet hafwer: skulle wi då icke gärna utstå något för hans skull, som att för våra skull utstådt hafwer. Liten emot det, hwad andra Gudz Barn måst undergå: skulle wi då icke någorledes willja wara dem lika i lidandet, dem wi doch örsta klistwa lika i Härligheten. Det wore at begära nådelön utan at gå til Arbete, och Cronan, utan at fächta som dochey bestås på Gudz stat. i) Liten och ingen är den emot den ymniga tröst, som Gud der emot skänker, och dermed underhåller sina Barn mit under elndet: Skulle wi då icke gärna köpa en så dyr ting, som vår Jesus tröst är, för en liten sorg: huru dyrt köpa wi stundom en förgängelig ögnablecks glädje, om det glädje heta skal, på hwilken offast största sorg och sammets sär följja. Hwi undraga wi oss då, at byta en ewig glädje emot et ögnablecks sorg, om det sorg heta skal, hwad Gud oss på lägger, af hwilken, såsom liusens Fader, intet annat, än god och fullkomlig gäfsa kommer, k) om det sorg heta skall, hwar Gud upväcker, styrker, tröstar och uphöyer. Wi wilja fördens skull taga den hällosamma kalken / som vår Jesus med sina heliga läppar giordt så ange-

f) Luc. 7: 13, 14. g) Hiob 6: 2. h) Rom, 8: 18. i) 2 Tim. 2: 5.
k) Jac. 1: 17.

nåhm; 1) Ty aldrig blir of Gud; godhet och trofasthet mehra uppbar, än när wi motgången få röna Gud; underliga hielp, och förnimma, det wi elliest ey willja tro, at alt hwad wi, utan Gud, lita på, ja wi sielfwa, af of sielfwa intet förnä.

Willja wi nu, kåraste Gud; Barn, hafwa et nytt Exempel på de Christinas harliga förwandling, så låt of fasta våra tankar, än til et affsed, til vår afledna Christendoms Syster, hwars andelösa lekamen wi rätt nu följde til sitt hwilorum: den i Lifstiden Åhreborne, Gud- och Dygdållfande Matronan, **Johanna Margaretha Wiedrich**. De som kânt hennes wandel ifrån hennes spåda Barndom, låra weta, at som hon med Jesu Christi forstekt i det heliga dopet år bleswen teknad, där hon swurit under Jesu sin Frälsares blodiga strid; fahna, så har hon och ey burit detta teknat förgåfwes, utan har Gud henne af denna sin kärleks kall och til dehlis sitt mått, så at hon wål med David, (fast ey i lika grad,) kunnat säga: Tu låter mig wederfabras mycken och swår ångest. Ty förutan det, at hennes wandring, så wål som alles wår, med gråt begynnes, så har hon redan i sin Barndom, warit swår siukdom underkastad, och, det som swårast war, måst sakna sin kåra Faders omsorg och förja honom, för än hon honom förja eller sakna kunde, när hon knapt sedt uti werlden. Fast nu Gud lammade henne en Christelig uptuchtan under hennes Sahl Moders uppsicht, så fick hon doch denna förmåhnen ey långre niuta, än till deß hon knapt sin Moder minnas kunde. Låt nu hwar och en rättssint döma om hennes tillstånd. Ty då jag nämner et Barn, så nämner jag menlöshet, och oförsahrenhet at kunna gå werlden igenom, särdeles så arg som hon nu år. Men när jag nämner et fader, och Moderlöst Barn, så nämnes et skepp utan styre, som hwar och en hård wind dritwer hwart den will: en gård; gård utan wård, ofwer hwilken hwar och en klifwer bde han år lågast. Så hafwa denna tiden Boas sinne, som sig ofwer

D

Ruth,

1) Psalms 116: 13.

Ruth, som en främling och förlåten, förbarmade, m) utan den snifna werlden söker mehra deras än dem. Denna hennes sorg tycktes Gud dock lindra, då wår Sal. döda i Herr Rådmannens och Iulitiaz Cämmerens här i Staden, Hög. Wälachtad Herr Jacob Jönsons hus af sin nu i Herranom asledne K. Faster och wälbemälte sin Faster. Man antagen blef, där, effter sin ålder, nti Christeliga dygder och sitt stånd anständigiga syflor widare at updragas: dock ehuru hon här mädde wäl, lærer dock hennes kära Förälbrars så bittida fränsälle jämt qwalt henne, och ehuru hon nutit all Christelig omsorg, så är dock Förälbrarnas kärlek emot sina Barn, hwilken hon sakna måste, både starkare och angenämare, än någon annors. Sedan hon nu en lång tid i bemälte förnähme hus sig Christeligen och wäl förhållet, och man tänkt, at det Christeliga Echtenskap, som hon nyligen med sin nu i sorgen qwarlämnade Man, Wältörnähme Handelsmannen här i Staden, Herr David Davidson i Gudzfruchtan ingädt, skulle lindra och i förgätenhet bringa all hennes förra wedermöda, i ty hon af Gud med en förnuftig och kärlig Naka wardt begäfwad, som hennes kärlek mot sig med lika kärlek bemötte, hwilket liuswa lefwerne dageligen til tog, så mycket mehra, som det hade det anfendet, at Gud deras Nacta sång med lifzfrucht wälsigna wille: så blef denna glädien så ganska kort, och då man skulle förmodat få glädia sig at en Mennistia är född til werlden, fick man förja, at en Mennistia war dödd, för än hon sådt sedt liuset, och at den andra i stället för en glad barna Moder, blef, sin K. Man och alla sina wänner samt rättfintna bekanta til sorg, igenom sin swära barnsbörd, pämint, at rusta sig mot den sidsa Zienden, och bereda sig til den sidsa dödy kampen. Men läswat ware Gud, som of segren gitwilt hafwer genom wår Frälsare Jesum Christum. n) Ty fast hon lämnat en hierteligen förjande Naka, (hwars wåta dogon, som fördroppar af hans blöddande hierta, wittna om hans oftrymtade sorg) sina förra klage ord, dem han med så mycket större

Större fog förer, som han mist en trogen, slitig, lydig och ålskande
 Måka, den tid han först rått lärvt känna sötman af et förnöje-
 ligt Achtenkap, så har hon doch för sin Person funnit den härlig-
 ga ombytning, om hwilken wår frälsare alla trogna förskrar:
 Eder sorg skall wändas i glädie. o) Hon hafwer fuller lämnat
 detta lifwet, men lefwer nu först ett rått lif hos Gud, hwilket af
 ingen döb wet, af hwad namn den wåra må. Hon har öfwergifwit
 det förgångeliga och nedriga, den pusliga Jordenes håbla, där wi
 arma Jordemattar ännu krähla i kring, och är derifrån uptagen
 til Siälen, fast kroppen får ligga i Jorden sin tid, lika som hwete-
 kornet sin tid rutnas i Jorden at det så mycket fagrare må wåra. p)
 Så är hon, som här hafst en tunn lycka, nu bleswen rått stor- och
 sådt den rätta åhnan. Räkna doch en Christen all werdlig åhra
 för slår och fåsång, emot den beder at hon heter et Guds barn,
 och i hoppet får wåra Jesu med arswinge til et ewigt lif: Hwad
 skall då hennes åhra wåra, hwilks lättan, den stöna arshwedeblen
 redan sorgeligen tillfallen är (det lustiga. q) Här har hon lämnat
 all sin sorg effter sig, och är nu rundt omgifwen med himmelsk tröst,
 den hon af sin Jesu ålskande i ewigheten niuter, hwars omgän-
 ge i böner och lofsånger och tröst af ordet warit hennes enda tröst,
 i all hennes mootgång i förgångligheten. Låt oss då ~~en~~ ~~ni~~ ~~ni~~
 denna wår saliga Christendoms Syster den frögd, som hon nu hos
 Gud ewinnerligen niuter, utan hellre, en önska allenast, utan och
 med lika tålmod under korsset, med samma förtröstan til Gud,
 med en dyliga Christeliga Wandel, söka at gå wår tränga werld så
 wål som hon igenom, och at finnas wid Guds kallelse, så nögd och
 beredd som hon, på det wi så frimodeligen och saligen som hon,
 kunna wid wårt sidsta affsed ifrån werlden med henne sjunga:

D 2

Mu

o) Joh. 16: 20. p) Joh. 12: 24. q) Psal. 16: 6.

Nu jag frälst från all min Wäda /
 Utti Himlens frögdesal,
 Får Gudz blida Ansicht' skåda,
 Will jag med Gudz Helgons tabl /
 Gud loffiunga och stedz prisa /
 Med en ny och härlig Wisa.
 Till dig står min hug och sinn' /
 Herre Jesu trösten min.
 Amen.

SOLI DEO GLORIA.

PER-

PERSONALIA.

S het aldra förnemsta och bästa som en Christen Menniska i timmeliga mårto effter sig lemna kan, är ett ärligit namn och godt efftermåle. Ty man wet at, ehurumål, alt hward som i thenna Werlden finnes, hward och et Ding, effter sit sätt och wis, ett oundweifeligit skifte underkastadt är; så rönes dock den allmänna ostabigheten aldra måst uti selswa Menniskan, som mera med tårar än nöye af dagelig försarenhet sannas och betygas. Det endaste derföre som uti detta jordiska wäsendet för osörgängeligit prisas och berömmas kan, är et dydigt lesverne och läswärdigt namn, bestående icke så mycket uti en stor och ansenlig ålder, som fast mera uti en sann Gudz fruchtan, ett godt förstånd og en Christelig wandel; Til hwilken ånda och icke allenast the wisa Hedningar, theas aflednas lif och lesverne på det nogaste utfatt, utan och för Godt sunnit til the effterkommandes uppbyggelse stickeliga och ärliga Menniskiors berömmeliga förehållande, i Lifstiden, til de qwarleswandes Exempel och effterdömmen, upteckna. Huru mycket mera åligger då oss i Christendomen at betrackta Gudz Nådegåfwor uti at wålsigna oss, som mera i Gudz Ord uplyste åroin, med så wål andeliga som lekamliga förmåner, och därånte besinna, at de som Herren fructa, tiena alting, til thet bästa, och at lycka och olycka, Lif och Döds kommer af Herrans Hand allena Snart blifwer Menniskan til Jorden igen hwaraf hon i begynnelsen tagen är. Snart är Kroppen gömd under Jorden och förtåres af Ormar och matkar. Men har Menniskan lemnat effter sig ett godt namn och efftermåle, så gids thet henne leswande och för den ärbare werlden behagelig länge och många åhr effter hon är bleswen Döds och lagd uti Gräfwen. Dette Gudz Barnets och alles wår Sal Christendoms Systers i Lifstiden, Ureborna Gud- och Dygdålskande, nu hos Guds ewinnerlige Sal. Johanna Margareta Widrichs wålsförtienta, losord, wålsni förden skull, wid detta tilfållet, at hon til sin Sofwekammars i Jorden beledsagad är, ingalunda förbigå, utan så wål effter gammal

malstick och plågsed, som skyldig Aminnelse i fortthet berätta om hennes härkomst, upväxt lefwerne, Gifftermål och omsider Sal. Andalykt.

Hwad hennes Härkomst widkommer, så är hon Zhr efter Christibörd 1689. d: 17 Junii född och burin till werlden af Förnåma och Christliga Förälbrar uti Stårby Sochn. Fadren war för detta Åreborne och Wålbetrodde Arendatoren uppå Hunnestad Gård Hr. Otto Petterson Wiedrich. Moderen den Åreborna Dygd och Gudålskande Matrona Christina Mechelborg/ hwilken förbenämde åhr och dag sin kåra Dotter til Werlden frambrakte, hwarwed strax röntes then tinneliga glådiens obeståndighet, i ty, at så snart Modren hade den hugnad at se af sig södas ett wålskapat Barn, måste hon, effter Gudz obegripeliga försyn och stickelse, ett halfft åhr derefter, sakna des kåre Fader, som samme åhr ifrån denna Werldenes bekymmer och webermöda blef hådan rykt. Så snart Gud deså förnåma och Christeliga Förälbrar med Lifsfucht wålsignat, hafwa de haft henne fram til den Heliga Döpsen, och then syndige Adam genom watsens Bad i Ordet aftwagit, som samme Dag, medelst swaghet wid södzlan, want sin fulbordan. När nudenna wår Sal. Christendoms Systers, effter sin kiera Salig Faders Döb på ottonde åhret uthaf sin kiera Moder årligen och Christeligen war updragen så tryckte henne Korf och Bedröfwelsen så hårdt, at och des kåre Moder, effter Gudz willia och behag, wandrade ifrån denne Werldenes webermöda til en hugnelig Frid och Glådie i Himmelen.

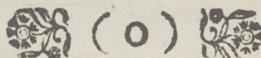
Huru swår thenna affaknaden warit för ett så litet Barn, at hon, halft åhr gammal sin kåre Fader, och på ottonde åhret, sin kåre Moder sakna skulle, låter man hwar och en medlidande Christen hos sig sielf öfwerwåga och besinna. Dock som Gud then aldrå högsta är alla Faderlöfas Fader och wårnlöfas hielp och beskydd, så månde och hennes kåre Fasters Mann Rådsmannen och Justitiaz Edmånären här i Staden Hr. Jacob Jönson draga den omwårdnad för henne, at hon effter des Sahl. Förälbrars Döb, antog henne i sitt Hus/ och i denna hennes spåde Ungdom hölt henne i Scholen hwareff hon

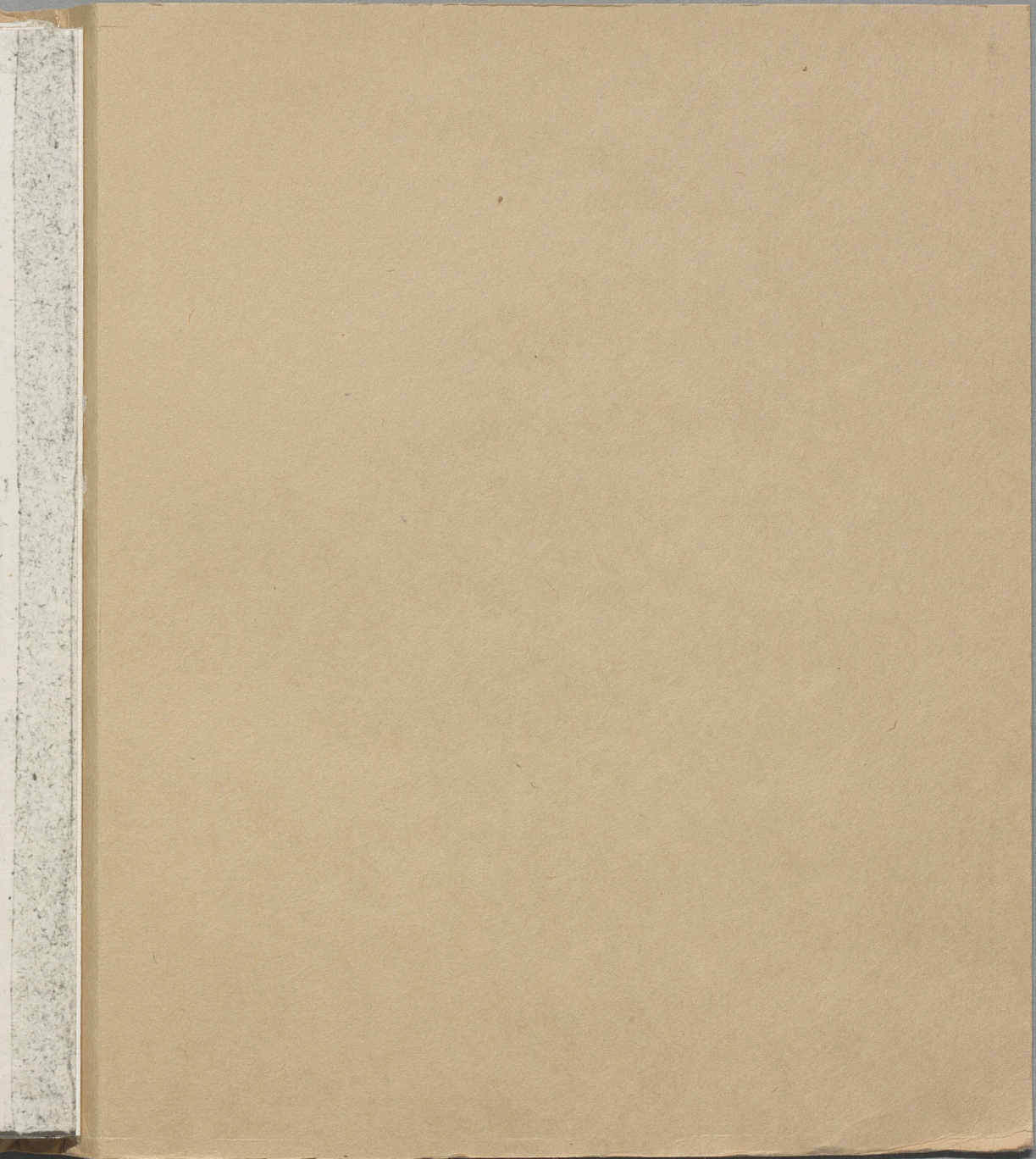
hon lärde läsa, skrifwa och underättades uti sina Christendoms stycken, dygd och Christeliga Seder, och hafwer detta Saliga Gudz Barnet i Hr. Rådman Jacob Jönsons Hus sig, såsom en Arbar och dygdig Jungfru, och allom som hennes umgänge plågat, kunnogt och bekant är. Rickat och sörehållit, så och gädt sine anhörige wäl tilhanda med trohet och slit, utan uppstufsighet och motwilja, uti alt hwad henne blefwet ombetrodt och anbefalt, uti tiugo två åhrs tid, då Handelsmannen ärborne och wälsförnämme Hr. David Davidson, hennes nu i Sorgen qwarlemnade låra Mann och Waka, fattade genom Gudz heliga Rickelse, et sådant behag til hennes sedighet och Rickeliga åtbörd; at han sedermera esfter wälgrundat betänkiande, först hos förnämna Kyldskapen, og sedan hos henne sielf, sökte en äkta Rärlek och sörenning, som å bägge sidor, uti en kort tid want sin önskede fulbordan den 7 October förle- dit år 1719. genom behörig Copulation uti Rådmannens Hr. Jacob Jönsons Hus. Hwad nöye och Hiertans fågnad Hr. David Davidson uti en så liten och ganska kort tid utaf denna sin Sal. Wakas liufwa wänskap och umgänge hafft, kan här afslutas, at hon både war en Gudfruchtig Menniska, then ther Afton och Morgon, och nu besynnerligen under sin tunga Barns börd innerligen bad Gud om hielp och bistånd til at wäl unslippa sin börda, så och wiste sig i siet Hus såsom en trogen Sara, en tuchtig Rebecca och omhyggelig Martha, en föräufftig Abigail, en kärlig Nichol och kyss Susanna. Hennes Hand för then fattige war albrig tilsluten, ey heller hennes slit uti Hushåld spard. Hon bodde hos sig sielf och såg huru i hennes Hus tilgif och at icke sit Bröd i lättad som Salomon talar. Hennes umgänge med sina Wänner och Anhörige, så wäl som fremmande och obekanta war wänligt, och hon wiste sig tienstwillig, redelig och up- riktigemot alla. Hon umgifs med hwar och en ensqldigt och rettsin- nigt, såsom en Christen wäl höfwes och anstår. Ten Summa höga och låga, Rike och Fattige, ja alla de som hennes ärliga namn och rykte kände hafwa orsak til at söria och beklaga hennes Dödeliga fränfålle. Huru mången Blind synes här klaga öfwer sitt öga, Huru mången halt öfwer sin fot, Huru mången Reddliande öfwer sit

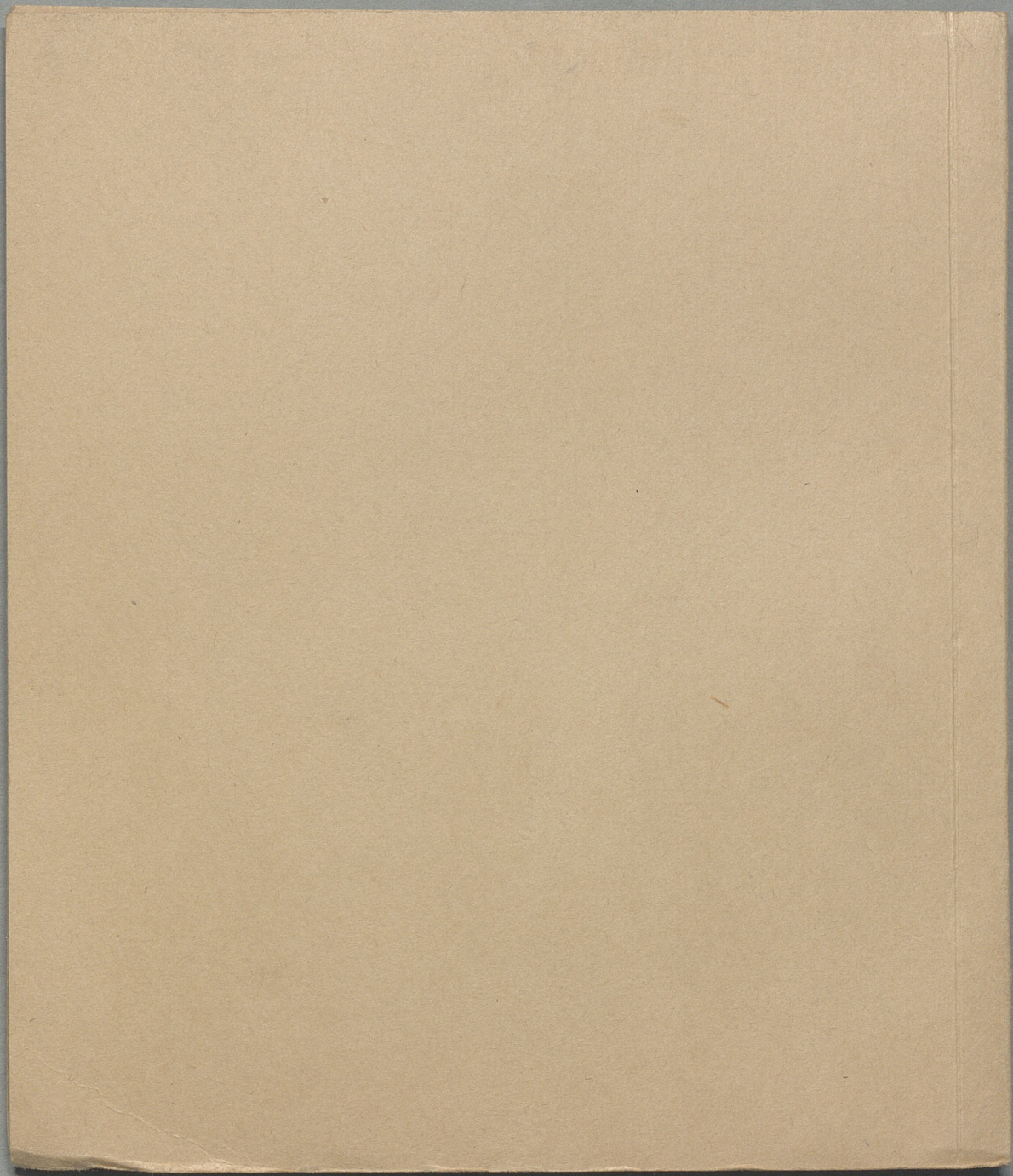
sitt förswar. Huru må då icke fast mera hennes i sorgen qwarlemnade Käre Mann och maka hennes beklageliga Dödsfall hierteligen sörja och begråta, sträbeles som hans wänliga och lufwa umgänge uppå en ganska kort ja icke fyllest ett åhrs tid, sig uti enslighet och en hiert-qwålsjande sorg omwärlat; Ty den 18 hujus som war i Måndags Dtte dagar, förnam denna Salige Menniskian at hennes födyslo tid war förhanden, gif alt så til sängs och på 4de Dagen hade en mycket tung och swår Barn tång, itil; des hon äntel. genom Gudz Krafft den 21 Ejusdem med en dödsfödd Dotter förlofsad blef, som följande Dagen til Jorden beledsagades. Så wäl denna Saliga Menniskian sielf, som anhörige, hade den fulkomliga förhoppning til Gud, at de förra Kraffterna skulle komma til sig igen, och hon restitueras. Men som Gudz och Menniskiors tankar ey alltid lika äro, utan då mi tänkia et så menar offta Gud et annat, så har han och i detta måhl wisat, at fast hon låg sin käraste Man och Maka hårdt på Hiertat, så haswer han haft henne fast kärare, ja förän någon deraf wiste, så utsläcktes hennes Lif, såsom ett Lius, medelst tilstötande Feber och heta, och säiedes sin utfarande siäl i Gudz Händer öfwer gaf Förmiddagen den 26 Julii, sedan hon här i Werlden lefwat ett och tretio åhr fem weckor. och syra dagar: Men i sitt äktenkap allenast en och syratio wekor mindre än en Dag. Gud förlåne oss alla med henne en Sal. Döds och frögdefull upståndelse på Domsens Dag.

GRATIARUM ACTIO.

Denna mycket hederwårda och Högförnåma Gudz Församblings ledam öter wårda tjänst och wänligen på det Sorgeligaste betackade först och främst af then Högtbedröfwade och Sorgbundna makan, sedan af pådrande släkt og swågerskap, som behagat denne wår Sal. Christendoms Systers Jordefärd och sista åretienst bewista, årtiännades hwar och en sin skyldighet wid hwarie handa tillfällen, och hållt wid önskeligare och gladare, med all åras bewisning tienst och Redebogenhet.

www.books2ebooks.eu